

[Udenrigsministeren.]

overnationale organer — hvilket jo var en af de væsentligste anstødsstene for den franske nationalforsamling — har nødvendiggjort en modifikation i den organisatoriske gennemførelse af Vesttysklands inddragelse i det vestlige forsvarssystem.

Hvis man ser på den militære nødvendighed af et tysk forsvarsbidrag, gør forholdene i dag ikke et sådant mindre påkrævet end tidligere. Med et i mellemtiden stærkt oprustet Østtyskland og en yderligere udbygning af både det sovjetiske og de øvrige østeuropæiske landes militærapparat er farerne ved et forsvarsløst Vesttyskland stadig iøjnefaldende. Dette gælder ikke mindst for Danmarks vedkommende, idet vi fra et militært dansk synspunkt er direkte interesseret i, at der ved tilvejebringelsen af et tysk forsvarsbidrag, der integreres med et allieret, sandsynligvis engelsk, skabes den dækning af vor sydgrænse, som Danmark alene ikke magter at stille på benene, og som vore Atlanttpartnere hidtil ikke har kunnet tilvejebringe.

Iøvrigt vil det være ganske urealistisk at tro, at en tysk genbevæbning kan undgås. Vi kan ikke hindre dette. Problemet i dag er ikke, om der i det hele taget bør gives Vesttyskland våben i hænde, men udelukkende under hvilken form og med hvilke garantier genbevæbningen skal finde sted.

I regeringens programerklæring udtaltes det, at fransk-tysk forståelse og samarbejde i demokratisk ånd er en væsentlig forudsætning for konsolidering og betryggelse af Vesteuropas fremtid. Det måtte derfor være magtpåliggende at nå frem til en løsning af Vestens forsvarsproblemer med både Frankrigs og Tysklands medvirken. Efter afstemningen i den franske nationalforsamling og den tyske forbundsdag må denne forudsætning siges at være tilstede. At der er flere skridt, inden sagen føres til sin endelige løsning, er en given ting, og at de også må tages i betragtning under den fortsatte behandling af sagen, er lige-

ledes givet, men regeringens tilslutning til den foreliggende plan bygger naturligvis på de tidligere nævnte meget vigtige kontrolforanstaltninger såvel indenfor Den vesteuropæiske Union som indenfor NATO, der således også har fået fransk-tysk parlamentarisk tilslutning. Regeringen mener, at det på Londonkonferencen vedtagne kontrolsystem giver den sikkerhed, uden hvilken betænelighederne ved Tysklands optagelse i NATO ville være overvejende. Da de i Vesteuropa opstillede forsvarsstyrkers kommandostruktur skal indordnes under NATOs allerede eksisterende kommandoorganisation, har man — som jeg har nævnt — anset det for fornødent at styrke den øverstbefalendes beføjelser på en række områder. Jeg vil dog gerne understrege, at der — som jeg ligeledes før har nævnt — ikke sker nogen principiel ændring i den øverstkommanderendes stilling overfor de nationale myndigheder, men at der alene er tale om en stramning af den myndighed, som de nuværende Atlantmagter allerede har givet ham.

Regeringen har ikke kunnet tage nogen endelig stilling til de spørgsmål, som den nu foreliggende plan rejser for Tysklands kontingentets vedkommende, men det bør dog bemærkes, at selvom spørgsmålet vedrørende Vesttysklands genbevæbning indenfor et kortere tidsrum finder sin formelle løsning, betyder dette ikke, at der fra den ene dag til den anden opstilles styrker i det slesvig-holstenske område.

At der fra kommunistisk side er sat en voldsom propaganda ind mod en gennemførelse af den ordning, som Londonkonferencen har opnået enighed om, kan næppe undre nogen. Derimod skal jeg villigt erkende, at det har forbløffet mig, at man fra den side så stærkt taler imod overhovedet at give det nye Tyskland forsvarsmuligheder. Må jeg først gentage, at spørgsmålet er ikke, om Tyskland skal genoprustes eller ej. Spørgsmålet er, om vi vil sige ja til en ordning, der knytter Tyskland til Vesten, og som sikrer kontrol med dets forsvars-